

[Holger Eriksen.]

nemlig at åbne særlige muligheder for skattelempelse, hvis man fremskynder og ophober forbrugsanskaffelser på kredit mod afvikling i årene fremover.“

Jeg er helt enig i begge disse synspunkter. Forslagene forudsætter i realiteten ingen opsparing, men giver skattelettelse til dem, der har råd til at lade et beløb binde årlig, eller som har sat sig for en gæld eller pådraget sig andre forpligtelser, som de er nødt til at overholde, en skattelettelse, som andre naturligvis må betale.

Her er det, at jeg særlig vil nævne skattelettelsen for afdrag på gæld. Hvis en person, der i øvrigt ikke er indstillet på at spare og derfor ikke udnytter 1.500 kr.s bestemmelsen i en allerede vedtagen lov, anskaffer sig en villa og derpå afdrager 2.000 kr. af prioritetsgælden årlig, vil han foruden de store skattemæssige fordele, han i øvrigt har som ejer af et enfamilieshus, nu yderligere modtage 420 kr. kontant, fordi han er en så fin mand, at han afdrager på gælden, ganske uden hensyn til at han ville blive sat ud af ejendommen ved hjælp af kongens faged, hvis han ikke gjorde det.

Men tilfældet kan blive endnu mere grotesk. Hvis en person under samme forhold har en udlejningsejendom, hvor han selv bor, og han afdrager 2.000 kr. årlig — penge, som han henter ind gennem huslejen, hvorved de faktisk er betalt af lejerne — så får han på samme måde en belønning på 420 kr. årlig, fordi hans lejere er så flinke til at betale.

Hvis der derimod er tale om et andelsboligforeningshus med de samme afdrag, får andelshaverne ingenting; her er det nemlig deres egne penge, det drejer sig om.

Men jeg skal gå et skridt videre. Hvis en mand køber sig en bil til 15.000 kr., så belaster det landets økonomi både ved selve købet og det senere forbrug af reservedele, benzin o. s. v. Men hvis vedkommende er ejer af et hus, så belaster han det med et prioritetslån på de 15.000 kr.,

nemlig de penge, han skal bruge til at betale for bilen, og når han så afdrager 2.000 kr. årlig, forærer staten ham 420 kr. årlig, eller med andre ord staten betaler en femtedel af afdraget. Den slags skal jo nok fremme opsparingen.

Opgaven i udvalget var bundet. Løftet om, at afdrag på prioritetsgæld skulle medtages, var afgivet ved behandlingen af loven om omsætningskatten.

Jeg har ikke fremdraget uhyrlighederne her for at demonstrere mod mine partifæller. Jeg går tilmed ud fra, at de fleste, hvad det rent saglige i mine betragtninger angår, stort set er enige med mig. Jeg har gjort det først og fremmest for at lægge ansvaret på den opposition, der fremtvang løftet og fastholdt, at dette løfte skulle respekteres, selv efter at det måtte stå klart for den som for alle andre, hvor urimeligt det var at omsætte det i praksis. Men dernæst har jeg gjort mine bemærkninger i håbet om at kunne bidrage til at skabe en folkestemning, der forlanger, at det makværk, som vi nu står over for at skulle vedtage, fejles af bordet i løbet af kort tid, og at der i stedet fremsættes forslag om noget konstruktivt, der ikke går ud på at give lettelser til dem, der i forvejen har opsparet, men derimod har som formål virkelig at fremme opsparingen.

Jeg har de bedste forhåbninger til, at den højtærede finansminister, når han har haft tid til at overveje problemerne og ikke mere er bundet af letsindige løfter, vil være mand for at fremkomme med et forslag til noget fornuftigt.

I udvalget har jeg været med til at arbejde for, at der inden for de givne rammer kunne komme det bedst mulige ud af det. Det betyder ikke, at der kunne komme noget godt med de forudsætninger, der var til stede. I overensstemmelse med mine udtalelser under omsætningskatteforslagets anden behandling må jeg derfor erklære, at jeg stemmer imod.

Ud over dette har jeg en henstilling til den højtærede finansminister. Der kan